

2021. ÁPRILIS

Temesi Éva

Az nem lehet...

Az nem lehet, hogy nem szeretsz,
amikor lágyan átölelsz.

Nem lehet, hogy félreértem,
szerelmed csak bebeszélem.

Az nem lehet, az nem lehet,
megtévesztett a képzelet.

Az éj-fekete gyanú-árny,
mindent beborít már puhán.

De szabadulni akarok,
mert megfojt ez a vasmarok.

És nem hiszem! Nem hihetem.

Megőrzöm a szép, szent hitem:
kettőnk közé nem léphet más.

Nem. Csókodban nincs árulás.

És szégyellem, jaj szégyellem,
hogy megérintett a félelem.

De:

Szakadék fölött, szédülve, félve,
kapaszkodva a reménybe,

keskeny pallón, lengve és inogva
átmegyek a túlsó partra.

Szerelmünket védve, óvva, mentve,
átviszem a tenyerembe'.

Tikó kalandjai

Hát elkezdődött!

Szerencsére a tanító néni szimpatikus. Magas, fiatal, jókedvű. Minden mozdulata magabiztosságot sugároz. – Gyerekek ma új élet kezdődik számotokra! Nincs mitől félnetek, lépésről lépésre fogunk mindent megtanulni. Az első dolgunk megismerkedni egymással. Engem Éva néninek hívnak, van egy kislányom, aki szintén ebbe az iskolába jár. Én foglak benneteket megtanítani, írni, olvasni, számolni. Tanulni fogunk múltunkról, jelenünkről, és jövőnkről. Növényekről, állatokról, más bolygók lakóiról. Most ti mutatkozzatok be. Aki a nevét hallja, néhány mondatban mesélje el magáról mindazt, amit fontosnak tart.

– Tikó eleinte türelmetlenül várta, hogy végre rá kerüljön a sor, de hamar rájött, hogy társai sokkal érdekesebbek, mint gondolta. Eddig különlegesnek tartotta magát, most kiderült, mindenki van valami, amitől más, mint a többi. Mire ő következett hirtelen nem is tudta mivel kezdje. Azt mindenesetre büszkén jelentette, hogy olvasni már tud. Nagyszüleinél tanult meg nyáron, mert sok szép régi könyvet talált, és nem akart arra várni, mikor ér rá valaki mesélni. Nagypapa segített neki. Készített egy képes táblázatot. Leírta az ABC-t, és minden betűhöz egy kedves rajzot készített. Könnyebben ment, mint gondolta. Elmondta, hogy apukája most ritkán jön haza, mert a Trion bolygón dolgozik.

Egy csapat tagja, feladatuk pedig az, hogy a bolygó lakóival dolgozzák, hogy a különböző értelmes lények miként tudnak együttműködni, tapasztalatot cserélnek, közös tervet készítenek az esetleges külső támadások ellen. Szerencsére ennek kicsi a valószínűsége, hiszen nemcsak az emberek jöttek rá hogy nincs értelme egymást bántani. Apa megígérte, hogy egyszer őt is magával viszi és megismerteti a bolygó lakóival. Annyit már tud, róluk, hogy csikószerű arcuk van hangjuk vékonyabb, mint a miénk. Apa egyelőre tolmácsgép segítségével tárgyal velük, de egyre többet ért nyelvükből. A gyerekek viccesnek találták a beszámolót, de Éva néni elmagyarázta, hogy sok különböző értelmes lény él a

környező bolygókon, és ők sem nevetnek ki minket, pedig a szemükben mi is mókásnak tűnhetünk.

A következő órán végig sétáltak az iskolán. Közvetlenül a bejárat mellett tíz személyes időgép állt.

– Gyerekek! Ez a szerkezet képes arra, hogy teleportáljon, minket ahova szeretnénk, térben és időben egyaránt. Csak felnőtt felügyelet mellett használhatjátok, és csak akkor, ha pontosan megtanuljátok irányítani. Arra használjuk, hogy kirándulásokat tegyünk a múltban vagy a jövőben. Használhatjuk, ha messzire kell menni és kevés az idő. Ne feledjétek, egyedül nem használhatjátok! Ezért mindig őr van mellette. – Megnézték az uszodát, az ebédlőt, sétáltak az udvaron, a mintakertben, ahol a tanulók saját maguk gondolják a növényeket. Végül a csillagvizsgálót látogatták meg. Nemcsak a távcsövekbe néztek bele, színes képeken elevenedtek meg a környező bolygók lakhatóvá tételének mozzanatai. Egy másik teremben más bolygók lakóinak életébe nyertek bepillantást, és beigazolódott a tanító néni állítása miszerint különbözőek vagyunk külsőre, de hasonló módon élünk és dolgozunk.

A nap hátralévő részében rajzokat készítettek a terem díszítésére. Dolgoztak ceruzával és számítógéppel egyaránt. Gyorsan véget ért a nap. Tikó csak otthon vette észre mennyire elfáradt. Még felhívták apát, majd megvacsoráztak. Megfürdött, és amikor anya aludni küldte, tiltakozni is elfelejtett.

Birkás Erzsébet

Isten szemében

Zúgjatok!
zúgjatok!
- Etele úti fák!
Dús-lombú ágak alatt
hallani akarom végre,
- a Világ Békéért zúgó
harsonát.

Etele úti fák!
Etele úti fák!
Ti jó, és hű cimborák!
- koronáitokkal
szépítitek a Hazát.
Tudjátok egyáltalán,
hogymilyenné
vált mára,
- e cudar világ?!

Tombolva nehezedik
Ránk,
a megvadult,
elfáradt jelen.
Emberek lelkében:
nagy a szomorúság,
s a félelem, küzdelem.

Szeretet helyett
mára,
- a rosszindulat,
a békétlenség az úr.
Vigasztaló tény,
- Isten szemében:
minden ember egyenlő,
- legyen az szegény,
vagy a nép kárán,
meggazdagodott úr.

Mi vagy Te nekem

Ezüst-felhő,
- amely bolyongva,
de büszkén jár
az égen.

Fénylő-csillag,
szikrázó-Nap,
lágymódokat vető
nyugodt tenger,
a messzi föld-részen.
Ezüst hullámú óceán,
- melyet szemed
csillogó-tükrében
gyakran látok.

Nyugodt-folyó vagy,
erős, - akár a vas,
ébredő-hajnal,
- amely a szívedből
fakad.

Bejárhatatlan erdő vagy,
sziklás-hegy,
- amelyet megmászni
küzdelmes, nehéz,
az élet gyönyörű,
a nehézségek ellenére is,
nagyon szép.

Félek megperzsel, eléget,
- benned pedig kialszik,
a szerelem gyújtó-lángja,
- s itt maradok újra,
csöndes magányban.

Mi vagy Te nekem?
- Egy gyönyörű szerelem,
boldogság, remény,
- fénylő-csillag,
az ég végtelen mezején.

Érdligeti emlékek

Minél inkább mondogatják, cirkalmazták az erre hajlamosak, hogy Érden nincsen semmi, én annál jobban érzem, hogy értékesebb-nél, értékesebb felbecsülhetetlen eszmei, természeti, történelmi gazdagság vesz körül bennünket. Fájlalom, hogy az itt lakók többsége csak a napi jólét hiányosságait veszik észre. Szeretném és örülnék annak ha végre ráébrednénk, hogyha mi az itt lakók nem tartjuk becsben Érd kincseit, nemzedékünk nem tanítja meg a közvetlenül utánunk jövőknek az erkölcsi és esztétikai tisztaság szerves egységének szeretetét, tovább vitelét, akkor igazuk lesz azoknak akik egyhangúan azt mondják egyre hangosabban Érden nincs semmi. Mennyi de mennyi minden van, és sok olyan amely még felfedezésre vár. Sokan azt hiszik csak Érd-Óvárost kell kutatni, feltárni, Ábel András ezért sokat tett, és ő sem tagadta, hogy vannak olyan rejtett szépségek, melyek az ő figyelmét is elkerülték. Érdligeten is járva-kelve lépten nyomon akarva-akaratlan belebotlunk csodákba, legendákba, történetekbe. Érd nem a szülőföldem, de gazdagsága, igazi kincsestára mindig magával ragad, igen én csak egy patriumi jöttment vagyok, de sokszor úgy érzem mintha egy folyamatosan mesélő, élményekkel kikövezet úton, hetedhét világjáró utazó lennék és csak ámulok, hogy mindez Érd. A Magyar Földrajzi Múzeum kívül-belül kis ékszerdoboz és története sem prózai, dr. Balázs Dénes földrajztudós, világutazó és múzeum alapítóra méltán lehetünk büszkéek. Dr.Kubassek János múzeumigazgató tovább álmodta, nem, nem álmodta, megvalósította és valósággá vált a gondolata, képzelete munkatársaisal kézzel foghatóvá tette, amire sokan azt mondták lehetetlen. A Magyar Földrajzi Múzeum, mely Érden van, a Földrajzi Múzeumi Tanulmányok kiadója és a 2005. évi 14. számának 74. oldalán Kovács Sándor: Molnár Gábor emlékhely Ajkán című írásában fellelve mostanra eléggé elfeledett a XX. század egyik legnépszerűbb útleírás-íróját. Mivel Molnár Gábor, Brazíliában, majd Mongóliában is járt útjairól könyvek jelentek meg ezért Kovács Sándor a Magyar Földrajzi Múzeum munkatársaként kapcsolatot teremtett az Ajkán létrehozott emlékhely munkatársaival.

Az írásban nincs megemlítve, hogy Molnár Gábor Érdligeten is élt és az édesanyját többször is meglátogatta feleségével Hegyi Margittal. Mind erről 2014-ben az Érdikum táborban szereztem tudomást, ahova Brunczvikné M. Ildikó és Brunczvik Attila az Érdikum alapítói hívtak meg segítőknek. Falusi Ferenc tősgyökeres érdi, aki szerintem a legnagyobb helytörténeti gyűjteménnyel rendelkezik, nagy támogatója volt az első Érdikum nyári tábornak amely 2014. június 23 és 27 között volt. Az Érdikum tábor résztvevőinek megmutatta Érdligeten azt a házat ahol Molnár Gábor élt, aki a braziliai útja során megvakult, és elmondása szerint így lett író, édesanyját többször felkereste, feleségével Hegyi Margittal Érdligeten. Molnár Gábor 1908.december 2-án Budapesten született és 1980.október 29-én hunyt el, kérésére a Csingervölgyében lévő temetőben helyezték örök nyugalomra mivel itt Csingervölgyben a nagyszüleinél érezte legjobban magát. Gyermekkorra szinte minden nyarát itt töltötte, ezért sokszor elmondta bár Budapesten született, de inkább érzi Ajkát szülőföldjének a Csingervölgyében begyűjtött élményei miatt. Molnár Gábor íróról egy Dél-Amerikában élő darázsfajt is elneveztek 1930-ban a gyűjtése során ő talált rá erre az ismeretlen darázssra amit most Parascelio Molnari-nak neveznek. 1978-ban mikor Mongóliában járt ott is egy fürkész darázs is viseli nevét a Ceraphron molnari Szabó, ezt Dr.Szabó János Barna parazitológussal fedeztek fel. Halála után Ajka díszpolgára lett, iskolát és könyvesboltot neveztek el róla Ajkán. Marton László szobrát Molnár Gáborról a róla elnevezett iskola előtt állították fel 1987-ben. Bálint József faragó alkotását Molnár Gábor íróról a Csingervölgyben a parkerdő bejáratánál 2018-ban leplezték le, és azóta az oda látogatókat tisztelettel fogadja.

Falusi Ferenc lokálpatrióta mondását az Ajka Városi TV hivatalos Youtube csatornáján az író felesége Hegyi Margit megerősíti, a beszélgetés vele 2017.12.01-én készült. Molnár Gábor felesége elmondása alapján éltek is Érdligeten és mikor Budapesten éltek utána az író édesanyját mentek látogatni Érdligetre. Legalább egy emléktábla lehetne az érdligeti házon ahol Molnár Gábor élt is, meg édesanyját meglátogatta.

Dr. Kubassek János a Magyar Földrajzi Múzeum igazgatója és munkatársa Kovács Sándor elmentek Érdligetre felkeresték azt a házat ahol élt Molnár Gábor író, de az éppen ott lakó nem engedélyezte egy emléktábla kihelyezését mindezt szájhagyomány útján terjedő hallomásból tudom. Lehet, történt azóta változás, remélem eljön annak is az ideje, hogy egy emléktábla kihelyezése, inkább büszkeséget jelent az ott lakónak. Egy újabb emlék Érdligeten a már közismertek mellett.

Mátyás király hajdani „kutya vára”.

(Deneffeé Frigyes felv.)

Fajkus József fotógyűjteményéből

Habos László

Hányszor...

Hányszor néztem, ó, hányszor
fájdalmad, mely vérszínre festette
szemed, a mindig kéklő mennyet.

Hányszor néztem, ó, hányszor
tükörképem kérdőn, hol van fénye
a Teremtő tekintetének.

Hányszor néztem, ó, hányszor
tehetetlenségem, törve láncaim
a szent ígéreteknél szavain.

Hányszor nézem még, ó, hányszor
könnyezve fájdalmad, vadul tükörképem,
s megalázottan tehetetlenségem.

Nagypénteken

Kapualj otthonra zuhan a megváltás ünnepe,
s ránehezül a feslett paplannal takart csendre.
Mialatt tágul belső pupilla, börtönéből szabadult lélek
ölelni vágy világot, az ezerszer megvetett végtelent,
és észrevétlen megtörni Krisztus magányát a kereszten.

Árva éjszakán

Megtelni Isten-szeretettel
Be jó lenne árva éjszakán.
Látni láthatatlant, óriást,
Izgatott gyermektekintettel.

Dúdolva dalos szent mondókát,
Ölelni, ahogy édesanyát
Mennydörgős tavaszi éjszakán,
S gyertyafénynél lelni új csodát.

Amíg tart az éj könnyes csendje,
Elhinni ígérek szavát.
Be jó lenne árva éjszakán
Megtelni Isten-szeretettel.

Válasz Jutkának

Nevetek, persze hogy nevetek,
tudva, hogy a düh kegyetlen
nyelve ma rajtam, s holnap rajtad,
de tudd, súlytalanok az üres szavak,
és nem sebezhet kígyó jellem mérge,
a kiáltón a bűn, s a kiérdemelt szégyen.

Új asztalon új könyv, sok üres oldallal,
menjünk bátran, hátra se nézve,
és írjuk tele súlyos, és szép szavakkal.

Hit

A mi kis falunkban Bordás Albert katolikus pap ma tartotta a nyolcszázhuszonötödik miséjét. Persze ezt a nem is kevés számot csak ő tudhatta, mert szentelése óta mindig feljegyezte azokat a napokat, melyeken híveinek lelki útmutatást adott a kis templomban. Szerették és nagyon tisztelték a hívei, minden vasárnap már a szentlélek által átjárva várták a szívüknek igen kedves intelmeket.

Szabó Péter nevű nagyon jó barátja azonban egyik vasárnap sem ült a hívők között, mert ő ateistának vallotta magát. Nem hitt a Bibliában, s azt nem is forgatta. De azért, ha összeháldoztak az atya mindig megpróbálta rávezetni az isteni útra. Bordás atya látta benne a jót, alapjában véve egy nagyon jó embernek tartotta, akiben még meglátta azt, hogy nála is bekövetkezhet a pálfordulás. Mindegyikük a saját érveivel próbálta meggyőzni a másikat igazáról. Néha éjszakákba nyúlóan is el tudtak beszélgetni vallási kérdésekről. Közben el-el kortyolgattak egy kis pálinkát, néha pedig egy kis fehér borral locsolták meg száraz ajkaikat.

A mai mise után hazafelé battyogva is Péter megtérítésével kapcsolatos gondolatok jártak Albert atya fejében.

A templomtól pár lépésre van a plébánia, ahol egy egyszerű, de azért a számára minden szükséges alapvető feltételnek megfelelő lakása volt. Trézi mama gondoskodott a testi táplálékáról. Mikor belépett az ajtón, már megérezte a reggeli finom illatát, sietve levette reverendáját, kezet mosott és máris asztalhoz ült, ami szépen megtérítve várta. Betartotta azt a bölcs mondás szerinti intelmet, hogy a reggeli legyen bőséges, úgy reggelizzen, mint egy király, ebédeljen úgy, mint egy úr és úgy vacsorázzon, mint egy koldus. Néha azért érezte az ördög kísértését, mert vacsorára egy darab almán kívül mást nem fogyasztott, azonban Trézi néni szép pirosra sült, illatos friss pogácsái esetenként kísértésbe hozták. Szinte hallotta, amikor az ördög azt mondta neki, hogy csak egyél, hiszen barátom csak az a tiéd, amit e világi életben megeszelsz vagy megiszol. Ilyenkor nagyon nehéz a kísértésnek ellenállni, de az egy igazi papnak már rutinszerűen a vérében van.

Elköltötte villás reggelijét majd az étkező asztal melletti karos-székből ülve elbóbiskolt, s csak a kakukkos óra hangjára tért magához.

Már 10 óra van, és 11 órára mennie kell hittanórát tartani. Szerencsére az iskola közel van a plébániához. S most jutott eszébe, hogy délután két órakor pedig egy szegény hajléktalan temetésén kell celebrálnia. Ekkor ismét egy ördögi hang szólt hozzá, mikor azt mondta neki, hogy most aztán ne várj egy petákot sem, mert ennek a szegény embernek egy hozzátartozója sincs. Ezeket a gonosz szavakat elhessegette magától, tudva azt, hogy embertársainkat mindig megilleti a földi élettől való elbúcsúzás minden méltósága, függetlenül attól, hogy pénzzel teli zsebbel vagy üres zsebbel hagyta el a földi világot.

Még addig van annyi időm, hogy elimádkozzam a breviárium mai napra előírt textusát. Ennek a feladatának igyekezett minden nap eleget tenni. Csak előreláthatatlan, váratlan feladatok tudták ez alól a kötelezettsége alól mentesíteni. Imája közben tekintete egy pillanatra a falon függő kerámia feszület előtt lévő térdeplőre kalandozott.

Egy másodperc múlva erős késztetést érzett arra, hogy a kereszt elé térdepeljen. Úgy érezte, mintha holdkóros lett volna, mert szinte akaratan kívül a térdeplőn találta magát. Egy számára is ismeretlen hangon, szentségtelen szavak hagyták el az ajkát. S ezeket kezdte mondani: Mennyei Atyám, egyre inkább úgy érzem, hogy Te nem is létezel, hiszen milyen sokszor kértelek arra, hogy segíts nekem, gyógyítsd meg az édesanyámat, akit Te utánad szeretek a legjobban a világon, de sajnos a könyörgő imáim nem jutottak el hozzád. És még nagyon sok kéréssel fordultam hozzád, hogy a testvéreimet vegyék fel az egyetemre, az én tudószűrősem eredménye legyen negatív. A vádoló szavak közepette megnyílt a szíve és a szeméből elkezdtek folyni a könnyei. Ne haragudj rám Uram, de vannak pillanatok mikor elkap az az érzés, hogy Te egyáltalán létezel-e vagy sem. Mert, ha léteznél, nem tűrhetnéd el a sok háborút, gyilkosságot, a fiatalok értelmetlen halálát, a rengeteg balesetet, és a rengeteg áldozattal járó természeti katasztrófákat.

S én most is itt imádkozom egy kerámiából készült Jézus szobor előtt, lehet, hogy Te valójában tényleg csak egy agyagfigura vagy, semmi más. Ismerem Thornton Wilder Szent Lajos király hídja című regényét, ami szintén az író kétségeit fogalmazza meg. Miért kellett pont azoknak az embereknek meghalniuk, akik nem is ismerték egymást, mindegyik más és más utat járt be eddigi életében, ennek ellenére együtt zuhantak le a hídról, a halál poklába.

A spirituálisomnak is megvallottam ezeket a gondolataimat, és ő fáradhatatlanul minden nap imádkozik értem, hogy visszakerüljek arra a keskeny útra, ami az igaz emberek útja, és ne kételkedjek abban, hogy Te létezel, mert az már egy kőbe vésett igazság.

Én meg csak győzködöm őt, hogy az ateistáknak van igaza, mert szerintük a keresztre feszítéskor Jézus nem halt meg, hanem csak körülbelül az időszámítás kezdete utáni 60-as években, természetes halállal. Persze az is tény, hogy a Krisztus koporsóban nem találtak semmiféle emberi csontot, de azok a keresztes háborúk során is eltűnhettek.

Istenem, nem létező Istenem, íme, itt van a Te szeretett teremtményed.

Furcsa, de Isten szolgájának hozzá nem méltó gondolatait egy határozott kopogás szakította félbe. Miközben egy kicsit még révetegen az ajtó felé csoszogott, elhatározta, hogy azért a mai napra előírt papi teendőit, kötelességének megfelelően teljesíteni fogja, megtartja a hittanórát és a délutáni temetéssel kapcsolatos tennivalóit is el fogja végezni.

Mikor kinyitotta az ajtót, kedves barátja Szabó Péter, álldogált ott. Mindketten nagyon boldogok voltak, hogy ismét találkozhatnak. Péter egy szikár, magas, középkorú, meglehetősen ápolt és jól öltözött férfi benyomását keltette. S emellett megfelelő intelligenciával bíró, és az élet apró fonákságaival kapcsolatban mindig nagyon érdekesítő észrevételekkel rendelkező személyiség volt. Eddigi élete során már sok munkahelyen megfordult. Volt postai tisztviselő, raktáros, parkolási felügyelő. A katolikus egyházban áldozópappá még nem szentelt diakónus is. A mi kis templomunk életében aktívan részt vett, afféle templom atya is volt, szükség esetén részt vállalt a gyertyák gyújtásában, a liturgikus eszközök misére való előkészítésében és a perselyezésben is. Látszott rajta,

hogy jól érzi magát a templom falai között, kellemesnek tartotta a tömjénfüst illatát, szerette a kántor orgonajátékát, még akkor is, ha az néha melléfogott, egy-egy hamis hang erejéig, és kedvelte az idős hölgyek monoton duruzsolását is.

Ezek a templomban együtt töltött percek is csak megerősítették barátságukat.

Az esti mise után az esthajnalcsillag sokszor találta őket egymás társaságában, mikor a parókián ücsörögtek. Bordás káplán úr számára nagyon értékesek voltak ezek a percek, mert bozontos kutyáján, és idős macskáján kívül, bizony nem sok barátja akadt. Természetesen Trézi nénit nem elfelejtve, aki teljes szívével gondoskodott a káplán úrról. Most is az ő figyelmessége jóvoltából már előre oda volt készítve a kis asztalkára a jó kis fehér bor, mellé pedig a kis pogácsák. A falatozgatások és a kortyolgatások közepette természetesen mindig megváltották a világ dolgait. S ez néha olyan hosszú ideig is eltartott, hogy annak csak már az vetett végett, mikor Péter beszélgetés közben elszunyókált, jelezvén, hogy vége a napnak most már tényleg haza kéne indulnia.

Az utóbbi időben kettőjük beszélgetésének témája a hit, a vallás és az e témakörökhöz szorosan kapcsolódó kérdések voltak. Szinte sportot űztek abból, hogy az ateista Péter és a káplán úr az érveiket egymásnak feszítsék, amihez a jó kis fehér bor még hozzá is segítette őket.

A káplán úr úgy érezte, hogy most érkezett el az a pillanat, hogy megossza Péterrel a benne felmerült istentagadó gondolatokat. Péter, kezdte mondani, szeretném, ha először tőlem egy katolikus paptól hallanád meg azt, hogy nincs Isten.

Péter először, valami buta, oktondi gyermekded humornak vélte barátja viselkedését. Nem történhet meg ilyen szentségtörés, hogy egy katolikus pap száját ilyen szavak hagyják el. Nem indokolta semmiféle olyan esemény, ami miatt ilyen meghasonlás történjen barátja lelkében.

Ne hülyéskedj Berci, igaz ma április elseje van, s ez ebbe a napba bőven belefér, de azért ez mégis csak túlzás, pont a te szádból hallani azt, hogy nincs Isten.

Nem volt mit tenni, Péter úgy kezdett viselkedni, mint egy házigazda. Megkérte Trézi nénit, hogy legyen olyan kedves és

hozzon nekik egy kis pálinkát, hátha az majd segít ismét Bercinek, de most nem becsípni, hanem kijózanodni.

Trézi néni máris ott térült fordult körülöttük, tálcán hozta a két kupica pálinkát.

Péter tovább folytatta Trézi néni felé a kéréseit, még megkérte arra is, hogy szaladjon át az iskolába, s jelentse az igazgató úrnak, hogy a mai hittanóra az atya gyengélkedése miatt elmarad.

Igenis szedem a lábam – mondta Trézi néni és már rögtön el is hagyta a paplakot.

Bercikém, foglaljál szépen helyet ebben a szép karosszékben, enged el magad, lazíts, és közben emelgesd a kis pálinkás poharat. Jaj, Bercikém nem vagy véletlenül éhes, mert akkor mindjárt hozok valami harapnivalót, most én helyettesítem, Trézi nénit, mert őt most elküldtük, ugye te is emlékszel rá, aggódott Péter.

Péterkém nem kérek semmit, nagyon kedves vagy, hogy ennyire kiszolgálj engem.

Tehát Isten élteszen, még akkor is, ha hittagadó lettél, amit én persze egy percig sem hiszek el, de Isten élteszen, mert az sohasem történhet meg, hogy a Jó Isten meg ne áldjon bennünket. S ezt úgy mondta Péter, mintha csak egy szószéken állna.

Ide figyelj Péter barátom, s ezt most neked mondom, s ezt már világgá is kürtölheted, most akár már azonnal is, ma jöttem rá arra, hogy Isten nem létezik, röviden nincs Isten.

Péter továbbra is hihetetlennek tartotta ezeket a szavakat egy pap szájából.

Hát Bercikém ide figyelj, látod már majdnem el is felejtettem, hogy mit is akarok mondani, na, már tudom, szerinted itt az ablak alatt virágzó karácsonyi kaktusz is csak úgy van, szerinted azt is nem az Isten teremtetten?

Ezután Pétert mintha megszállta volna a Szent Lélek, úgy kezdett el prédikálni:

Ide figyelj barátom, és most jól figyelj, s a hittagadó pap felé fordulva kezdte el mondókáját, talán Szent Pál lehetett ennyire meggyőző a korintusi híveihez.

Tényleg azt hiszem a Szentírás Apostolok cselekedetei című feje-

zetében szerepel az a Szent Lélekről szóló ígélet, hogy, ha bármilyen gondotok van, ne aggodalmaskodjék a ti szívetek, amikor kinyitjátok ajkaitokat, tudni fogtok úgy szólni, hogy az a szó a Szent Lélek ereje által majd meggyőz mindenkit, az igaz hit igazságáról, de lehet, hogy nem pontosan idézem.

Péter ez az egyszerű lélek, aki eddig rejtegette, vagy lehet, hogy még ő sem tudta, hogy ő valójában egy kiváló képességű szónok, elkezdte oktatni, tanítani a hitét elhagyni akaró papot a biblia igazságaira. Ez, szinte hihetetlen, vannak még csodák.

Tehát barátom, folytatta Péter, a világot, mármint a mi világunkat, amelyben élünk két részre kell osztani, az egyik az általunk többé-kevésbé ismert anyagi világ. Ezen kívül van az úgynevezett ezoterikus világ. Tudd meg, hogy a tudomány akármennyire fejlődik is, és azt igenis tudjuk, hogy fejlődik, a hit kérdését, jelentését és jelentőségét nem tudjuk, jó szerével nem is akarjuk ki vagy megkerülni. Az Isten együtt látja és kormányozza az egész világot, a földi és az égi világot. Isten jutalmazása vagy büntetése együtt foglalja magába ezt a kettőt. Az egyik világra van rálátásunk, míg a másikra csak a bibliából. Az Isten hatáskörébe tartozik mind a kettő feletti privilégium. Azé a szentháromságé, azé az egy Istené, akit hiszünk és vallunk, pontosabban az Atya, a Fiú és a Szentlélek. A Fiú az idők teljességekor eljön dicsőségben ítélni eleveneket és holtakat. Na, már most az ezoterikus világot csak annyira ismerjük amennyire azt az Istennek a Fia, Jézus Krisztus kinyilatkoztatta nekünk és ez valóban a mi hitünk, vagy ahogyan azt a misén mondjuk, egyházunk hite. De mivel Isten szabad akaratot adott az embernek s az ember rosszra hajló természete, a gonosz lélek csábítása és egyes megátalkodott, gonosz emberek miatt bűnösökké váltunk. Viszont az idő teljessége, amikor is Isten egyszülöttje megváltott bennünket. Nem a bűn volt végtelen, amiért bűnös emberekké váltunk, hanem Ő az Isten, akit az ember megbántott, tehát a végtelen Isten kiengeszteléséhez kellett egy olyan valaki, aki meg tudja váltani az embert, s ez volt az Istennek egyszülött fia, aki mint mondtam az idő teljességében emberré lett, feláldozta magát a kereszten, meghalt, de fel is támadt! S ezt a mi bűneinkért tette. A világ mi számunkra belátható kezdetét és az eljövendő végét pontosan nem ismerjük, de hisszük és valljuk, hogy a Fiú Isten ott ül az Atyaisten jobbján és ítélni fog eleveneket és holtakat, meghalt, de fel is támadt, és azt

akarta, hogy embereknek, akik hisszük ezt, örök élete legyen! Hát ez nem igaz, hüledezett az ital hatása alatt álló, fejét tekergető pap. Te Péter, te győzködsz engem. Ezekre a szavakra én tanítóttalak Téged.

Hát Péter, én most nem azt mondom, hogy rád építem az egyházamat, de ismét el fogok gondolkodni a szavaidon és remélem, hogy azok visszasegítenek a régi utamra, amit járatlanért sohasem szabad elhagyni.

Nézz csak fel Berci arra a szoborra ott a falon, ott... Nézd, hogy könnyezik...

Buta vagy te Péter, nem könnyezik az, hanem a fődém beázása miatt sajnos ott is beesik az eső, már régen meg akartam csináltatni, csak tudod... látod most is ráesik arra a corpusra és így valóban úgy látszik, mintha könnyezne.

Ekkorra megérkezett Trézi néni, aki teljesen magán kívül újságolta, mit újságolta, szinte kiabálta. Atyák, mondta mindkettőnek, pedig tudta, hogy Péter sohasem volt pap, képzeljék el, hogy az unokatestvérem, aki már 52 éves, terhes, itt a laborlelet, most küldte el nekem. Nem hiába imádkoztunk évekig, látja atya, s ekkor Albert atya felé fordulva, aki az öleléseit nem tudta, de lehet, hogy nem is akarta elhárítani, egy csomó pusztit nyomva az arcára harsogta, látja atya, van Isten, van Isten.

Április

Kimondani is a neved csupa gyönyör
az
élet újult erővel harsányan előretör.

Áltató
Pirongat
Ringató
Illatos
Libbenő
Irgalmas
Siető

Áltató vagy és hamis
kabátot gombolok elhitetted hogy a meleg már marad is.

Pirongatsz a legszebb létszerelmet elém rakod
azután újra megcsalsz és el is rabolod.

Ringatsz reményt töltesz belém
rügy fakad a fákon fáradt ágak hegyén.

Illatos kertemben minden zug virít
ibolya krókusz örült sárga nárciszok
jaj a szív beleborzong és követel még többféle színt még több illatot .

Libbenő lenge szellők kergetnek ostoba szürke felleget
árnyéka mégis rám vetül
magam vagyok
kerülő utakon járok újra és újra egyedül.

Irgalmas fényed - legjobbkor jó ez a drága irgalom
ne botladozzam unt téli tompaságban
teremtő kezekre bízvást támaszkodhatom.

Sietősen alig hogy megérkeztél máris elszaladsz
összekeversz hetet-havat
telet tavaszt nyarat.

Csodállak és kívánom minden bolondságodat
létvágy pezsdül
míg téblábolok
roskadozó aranyvesszők telt virágfüzérei alatt.

Kreischer Nelly felvétele

A TORONYSZOPA TITKA

(balladás eset)

Hegyorom zöldellő fenyői között
pirosló folt egy háztető.
Torony szobájában az elvarázsolt herceg
éveit alussza, s körötte álmoképek serege nő.
Fogva tartója nem a toronyszoba, hanem önmaga.
Ébredését az idő már meghozta,
de ő nem akar visszatérni, előre nézni.
múlt emlékeibe kövült, nem akarja a jelent élni.
Számára már nem létezik jövő.
Az álmok feloldják,
színes foltokká lesz, amikből életre kelnek
fák virágok, mező, ég, csillagok,
elfoglalják helyüket a szoba falain,
más, új életet élve ott.

Háztetőre telepszik a kíváncsi telehold.
Sugarak pásztáznak toronyszoba ablakán.
Az elvarázsolt herceg távoli sarokban szundikál.
Nem érzékeli a múltó időt.
Szakállába fehérülő szálak telepedtek,
ölében kiskutyája nagyra nőtt.
A mennyezetből csillagos ég lett,
szoba padlóból virágos mező.
Egyik sarokban fatörzs, borostyán kúszik rajta,
a fából kap éltető erőt, így élnek összefonódva.
Az állólámpa lombos fává terebélyesedő.
Árnyékában kisfiú kucorog, ébredéz.
Szemét dörzsöli, körbenéz félve,
kis csiga kúszik felé, pillangó száll eléje,
nyúlna érte, venné kezébe.

Távoli falon elmosódott hegycsúcsok tűnnek elő.
Színes foltok virágokat formálnak,
ősz avart, hófedte erdőket.
Gyönyörködik a holdsugár
s beissza e sok szépséget.
Idilli képek!
Valóság, álom, vízió?
Földi lét, vagy más dimenzió?
Minden összefolyik, minden összefügg.

Toronyszoba ablakpárkányra csapzott, fáradt,
tört szárnyú madár érkezik megpihenni.
Ismerős e hely neki.
Csőre erőltlenül érinti az üveget, halkan kopog,
korty vízre vár, szeretne enni,
de nincs, aki nyitná az ablakot.

Nézi a festett kisfiút s tűnik a kép, látomás pereg,
mintha mozdult volna a takaró.
A fa alatt már nem kisgyerek szendereg,
ősz férfi riad, ébred, tűnik elő,
kinek érzékeny lelkét az élet gyötörte meg,
Ezért zárta magát biztos magányba.
s engedte, fogyjon az életerő.
Felriad.
Indulna nyitni az ablakot.
Fáj a mozgás, bizonytalanul botladoz.
Mikorra fordítja ablaka zárját,
a madár már aléltan hullt alá.
Szél erősíti fájdalmas csipogását.
Toronyszoba őszi foglya
lakatra zárt ajtaját gyorsan nyitja,
siet, mezítelen talpát fenyőtű hasítja.
Keresi, hiszi, még megmenthető a madara.

Hajnal dereng, piroslik az ég alja,
fénylő sugarakkal kel fel a Nap.

Tört a varázslat!

Átalakultak a szobafalak,
sok vesztett év álom-émlék maradt.

A tört szárnyú madarat sokáig ápolta,
nemlét mezsgyéjéről végül visszahozta.

Etette, itatta jó gazda módjára.

Kalitkába zárva élt vele szobájában,
de a madár sorvadt szeretethiányban.
Egyszer aztán, a ketrec ajtót kinyitotta.

Engedte, repüljön el a szabadba,
Ám a madár nem szállt el semerre se,
a messzeséget fájdalmas szívvel figyelte.
Nem használta ki a kapott lehetőséget.

Teste, lelke fájdalomtól nehéz lett
simogatásra várt, érezhető szeretetre,
csak hogy a herceg ezt nem vette észre.
Egyszer, mikor éppen kutyáját simogatta,
a madár fájó csipogással repdesett.

Hogy a törékeny jószág mit akarhat,
a herceg csak ekkor értette meg.

Dermedt lelkében valami pattant.

Kezébe vette a kis madarat.
Érezte szívének gyorsult dobbanását,
álomba simogatta, ölében maradt.

Tárt ablakon betért az első fénysugár.

A madár rebbent felszállt, körözött,
és hírtelen, a nyitott ablakon át, magasan
a fény felé repülve, eltűnt a felhők mögött.

Ébredt a herceg. Kalitka, ablak tárva.

Mellkasán egy árva kis kék tollpihe...

Szívében egy új hiányérzet fájdalma.
Megmentett madarát valaha még látja-e?

Olykor, ha herceg a tükörbe nézett
 szívszorító látvány lepte meg. .
 Arcán fájdalom árkok, s fehérlő szakáll.
 Szemében szomorúság, a régi tűz helyett.
 Megöregedett.
 A nappalok munkával telve araszoltak.
 Álmatlan éjszakák múlt emlékeit hozták,
 fájdalmat okoztak. Alkotásra bírták.
 Ilyenkor ecsetet fogott, vagy ceruzát,
 rajzolt, festett, színes foltokká oldva,
 vagy pontokba tömörítve önmagát.
 Lelke így lelte meg nyugalmát...

Kreischer Nelly felvétele

Hogyan születnek verseim, szegények

Hogyan születnek, lesznek, élnek
Verseim, e ballagó legények...?

Miként van az, hogy a szó, a hang
Egymásba fonódik és a gondolat
Ez észrevétlen nászban megfogam...?

Miként van az, hogy a számtalan betű
Játékos ölelkezésben egyesül...
S szerelmük bűvös mámorában
Gondolat születik, szavak alakjában?
A hang a szónak ritmusát szüli
S összefonódásuk a verssorok dalát,
Mely mondatokban szövődik tovább...
Végül a gondolat s érzés összecsendülő
Dallamos versként, szívedből buggyan elő...

A versbe kúszó szó, gondolat, érzés
Önként felszínre törő hívatlan vendég,
Magától támadó belső csilingelés...
Káprázatból indul el szerényen,
Mint gyermeki álom valaha régen...
Valamely kavargó ködből lép elő,
Kitölt perceket, órákat, napot,
Magától lett, és magától egyre nő..
Mint egy belső robbanó nagy érzés...
Vagy dallamos, tajtékzó hullámverés...
Mint egy régi gondolat feléledése,
A múltba néző jelen különös képe...
Máskor belső hang, mely parancsolóan
Indulat-csatákban nagy vihart kavar,
Formni kezd és belülről kitörni akar...
Vagy keresi s megismeri önmagát,
Talál hiányt, hibát, máskor harmóniát...

S mindazt, ami feltámad belül,
Amitől az élet egésszé teljesül..
Vagy még mást is, ami benned él...
A vágy, a tett, közel s távoli cél...
Amit véreddel kaptál a messze múltból...
És örökségként vesz át az utód...
Megálmodás, mely csak szépet ítél,
Legyen az tudás, eszme vagy vér...
Helyettesít sok kincset és a dalt,
S mindennél több, mert szívedből fakadt.
Erővel tölti fel minden sejteted...
S értelmet kap tőle az egész életed...
Amivel felejtesz.. s mivel emlékezel...
Áthidalsz múltat s jövőbe érkezel...
Ami vagy, amit teszel és tervezel,
Mikor sorsdöntő lépéshez érkezel,
Felcsapó érzés, szentséges indulat,
Akácillatos tavaszi fuvallat...
Virágos kert mely vakítja szemed...
Tavaszi napfény, mely lágyan rád nevet....
Felhőbe nyúló sziklás hegyóriás,
Illatos, csokorba font csodavirág...
Lenyugvó nap, bíbor színű korong,
Vagy kárminra festett ég az alkonyon...
Ifjú szerelmes teljesülő vágya...
Vagy a fuldokló utolsó szalmaszála...
Minden, mi létezik, mi jó, mi szép...
Vagyis az élet, amiben te élsz...
Millió szín és millió arány...
Mindez nem lenne, ha ki nem mondanám...
De előhozza a hang, a szó,
S úgy cseng füledbe, mint muzsikaszó.
Elandalít. E csodás érzésben elmerülsz,
S már csak a szépért s a jóért hevülsz.
Átlépsz időt, nagy űrt és korszakot,
Szemed csodás világban forogtad...
Már rég nem érzed mi valós, igaz,
S mi az mit, hozzá álmodott az agy...

Olyan világba léptél, hol a hang, a fény
Újat teremtett... Ez a költemény...
De formát úgy ölthet, és akkor is szerényen,
Ha betűkbe vésted egy papír szegélyen,
Ha sorba rendezett a szó, a hang,
S ritmust csilingel bennük ezüst harang...
Vagy felzúg a betűk szerelmi násza,
Vagy a képzelet száguldó szárnycsapása...
Ha ezt nem tetted, a káprázat elveszett...
Ne menj utána, hiába keresed...
Csak foszlányt ment meg az emlékezet...
Szűz illatát elveszti a virág,
Mit zsebben feledtél nagy időkön át...

Ha mindent leírtál és betűkbe vésted,
S végső formába öntötte kezed,
Egy nagy, álmodat űző vágyad teljesült,
A gondolat s az érzés megtestesült.
Versed már nem csak múló képzelet,
Hanem papírra vésve, hosszú éltű lett.

Ha hű voltál ahhoz, amit teremtett agyad,
Nem kell e szellemi játékot feledned,
A múló enyészettől megmentetted azt.

Mindez oly egyszerű, kelléke semmi más,
Csak egyszerű papír és író plajbász...
Te a szavakat leírni kényszerülsz,
És a vers elkerülte végzetét, meg nem semmisült.
A villanás, a sejtés... álmodás...
Élő szövegben repül tovább...

Tehát nem akarát szüli a verseket,
Nem is a kerítő hízelgés, amely
Dicsérni kívánja az isteni nőket...
Sem pedig csillogó gondolatokba
Öntött diákos szellemi torna,
Vagy felcicomázott gondolatokba
Kényszerített színpadi játék...

Vagy falra vetített torzító árnyék,
Mely képtelen mutatni önmagát
És csak belső ürességét adja át,
A szerepelni vágyás izzadság szagát...

Magadnak írsz... legyen őszinte a szó,
Ismerd fel, a kendőzés semmire se jó.
Rájössz, mily fontosak a pusztá tények,
Eredményekről csak ezek beszélnek...
Abba mélyedsz el, ami bölcs, okos,
Mi előbbre visz, ami nem ostoroz.
Felszínre jut, mi benne elzárva élt,
És amit versedben mindenki megért.
Nytott leszel, egyszerű és igaz.
Mi benned van szavakba ömlik az.
Így a vers jelez, megbírál, ítél...
Mi szívedben van, attól el nem tér,
Önvallomás és gyónás egyaránt,
Vagy igaz útra készítető hatás...
De a versed, e szellemi foszlány,
Lelkedről így sem ad teljes képet.
Igaz, valamit felhozott belőled...
De csak egy villanást, soha az egészet...

Sok minden van még hatással a versre.
Így: a tűnő évek, a rohanó élet...
Mely sokszor vidám, de sokszor szomorú,
Ahogy a nyomasztó múlt reá borul...
Máskor egy felvillanó feszítő érzés,
Mely önéletéhez méltó formát keres...
Vagy a vágy, amely az álmok határát vonja meg,
Néha szívósság, mely igaz emberekből fakad,
Ki mindent, mi kell, szívesen, bőven ad.
Vagy az élet durva, kemény kalapácsa,
Igaznak vélt barát álnok árulása...
Vagy önvád...! Amit, ha visszanezék
S mérlegre állok, bíráltnak érzek...
Vagy felismerése annak, mi kézzel fogható,
Ami az álomnál szebb, ami való...

Úgy járok, mint gyermek, kit nyom a csínytevés,
S riadt szívében egy édeskés,
Sokat ígérő titkot melegít,
Melyből egy nagy kincs ígérete int.
Hiába nyomja vád és büntudat,
Titkába vetett hite megmarad.
Rejtve szívébe, lopva melengeti
És a semmiséget csodának hiszi...

Így látom én is e bohó verseket,
Amit a tollam az életből ellesett...
Mert lehet e vers jó, rossz vagy szerény,
Mindenképp a szívemből írtam én.
Néha vádol is és kemény talán,
Mint az az út, amin én mentem át...
Amely nehéz volt, sáros és rögös,
Sokszor bilinccsel semmihez kötött...
Lehet, azért él bennem büntudat,
Miért is jártam e furcsa utat?
Melyben minden, mi történt, ami élt,
Nem a percet szolgálta, csak a messze célt...
Sokszor a jót könyörtelenül akartam...
És ezzel bizony fájdalmat okoztam...
A féleredmény, azt hittem, szégyellni való...
S ami nagyon sikerült, csak az volt a jó...
Elismerés, dicséret, az hiányzott,
Magamban ilyennek helyt nem adhatok...
Elégedettség megköt és butít,
Ezúton a legszebb terv is megbukik.
Dicshimnuszot tehát nem írhattam én,
Nem is született meg ily költemény...

Halk szavú verseim csak nékem mesélnek...
Lelkemet tárják fel e szerény költemények.
Dédelgetem őket. Hibásak? Hasznosak?
Jutalmat legfeljebb simogatásom ad....
Az is erőtlén... s így gyakran elakad...
De semmiségükben is meglelem a szépet,
Mert nekem ezek kedves és igazi emlékek...

Le vannak már írva. A vésett betű él...
S a hulló szónál sokkal többet ér...
Lehet, öröknek őket én nem hiszem,
Azt sem, hogy verseim másnak is izennek...
Hisz a valóságban e versek még nem éltek,
Porondra egyszer sem léptek... talán őket
Némaságra ítélte a végzet...
S ez így van jól, mert megmarad épsége,
Ha nem koptatja őket az időnek éle...
Ne tapsoljon nekik senki túl korán,
Mert kusza életemnek játéka csupán...
Valahogy visszacsengő, soha ki nem élt
Emlékei egy lelki rezdülésnek...magába nézésnek...
Valaha éltek... de sorsuk beteljesült ... elenyésznek...

Amit idéznek e bukdácsoló szavak,
Másnak úgy is keveset mondanak.
Papírra vetve emlékük megmarad nekem...
S mi szép volt bennük, nem feledhetem...
Ha rosszabb a vers, mint szülője, az érzés,
Ezt a bűnt nekik megbocsájtom én...
Hiszen életüket nem a becsvágy adta,
És nem a siker vágya vitte a porondra...
Nekem adtak szépet és amint visszanézek,
Szívemben nyugalmat s melegséget érzek...

1982. november 28. L.GY.

Metzger Balázs

Engöm ugyan

Csipkés aljú pendölömet felhajtotta kend,
Engöm ugyan János gazda jól megcsókolt kend.
Mit kérdezi János Gazda, úgyis tudi kend,
Diófából lesz a bölcső, ringathati kend.

Pendölömet, csipkés aljút, felhajtotta kend,
János gazda engöm ugyan jól megcsókolt kend.
János gazda mit kérdezi, úgyis tudi kend,
Bölcső lesz a diófából, ringathati kend.

Felhajtotta csipkés aljú pendölömet kend,
Megcsókolt jól János gazda engöm ugyan kend.
Úgyis tudi, mit kérdezi János Gazda kend,
Ringathati, diófából lesz a bölcső, kend.

Fűszál élén járok

Nevelj költővé...
Verseket már írtam.
Volt, hogy nevettem,
volt, hogy csak sírtam.
Volt, hogy a tintámmal
cseppent le a bánat,
volt, hogy csak a sóhaj
hagyta el a számat.
Nevelj költővé.
Én tanuló leszek.
Ha a mindenséghez sok kell,
én mindent megteszek.
Csillagokat hozok.
Fűszál élén járok.
Szívdobogásomban
érzem a világot.
Én írok verseket.
Te mosolyogsz, nevetsz.
Hálás leszek érte,
ha költővé nevelsz!

2021.03.03. B.t.

Nincsenek hegyek

Itt nincsenek hegyek.
Csak a szemét.
Sok ember eldobja
istenét.
Keresztet rak
az ember fiára.
Mégfeszíti.
Lehet hiába...

Itt nincsenek hegyek.
Csak az üveg.
Esetleg a díszes
Cukorsüveg.
Jézus vigyázza.
Éjjel-nappal.
Egy kifaragott
kőalakkal...

Itt nincsenek hegyek.
Csupán a jég.
Sós vízbe olvadva
közeleg a vég...
Víz alá kerül
a sok atoll.
Atlantiszunk
itt lesz valahol...

2021.03.01. B.t.

Megszólaltam

Megszólaltam
a legszebb nyelven.

Áldott kincs
az anyanyelvem.

Tudom nehéz.

Ez a szép benne.

Több törődést
érdemelve.

Megszólaltam.

Már le is írom.

E nyelv a bölcsőm,
ez lesz a sírom.

Ez az álmom.

Ez a vágyam.

A diplomom,
a lakóházam.

Ízlelgetem.

Kóstolgatom.

Ősi ízek...

Érni hagyom.

Megszólaltam.

Akik értik
minden szavát
kincsnek érzik.

Nehéz, tudom.

Megtanultam.

Egy-két éves
alig múltam...

Megszólaltam
anyám szavával.

A családommal,
az iskolával.

A barátokkal,
a természettel.

Telve vagyok
szeretettel.

Megszólaltam.

Magyar szóval.

Szívből jövő
biztatóval.

Magyar vagyok.

Anyanyelvem.

Gyermekeként
szeret engem.

2021.02.04. B.t.

Rendik Zsuzsa

Kedves Olvasó! Csak tanácsolom: írásomat sipítós s-ekkel olvassa!

Jelenség

„Sétizmus, ha hibás az „ESSSS” ejtése.

Idegésít az a sétizmus, ha a logopédus „S”-e cseng, de a „cs”, a „zs”, és a „dzs” is.

Elsősorban már a Teremtés, Isten és Jézus, a Krisztus, a Messiás sem sétizmusmentes.

Későbbiekben az édesanya így csitítja síró csecsemőjét; „cssss”, „cssss”...”

Sípol egy csöppet az apróságnak, hogy lecsendesedjen a kis csecsszopó.

Orvosnál:

„...és tessék mondani főorvosnő, később mi lesz a betegségem lefolyása?”

Pszichológus és elmeorvosnő, csak pislog.

„Súlyos. Súlyos” – csipogja.

„És később?”

„Nem vagyok jó. Csak orvos.”

„Sajnos” – sóhajt a páciens.

Manapság sok a híradás és a hirdetés is.

Kis csemege a hírolvasásokból:

„Politikusok látogatása a Szerencsi Csokoládégyárban. Jócskán kóstoltak, nassoltak.

Estétől hajnalhasadásig findzsákból söröztek, mígnem becsapott a sátorba a siftergős...”

„Közlekedés: Sáv váltással és sebesség túllépéssel nyergesvontató balesete esett meg az M3-on egy gépkocsival és közös találkozásuk egy segédmotorossal.

Sérült szerencsére nincs; a gépkocsi anyósülésének anyósa sem részesült sürgősségi ellátásban, de ez hazugság.”

„Meteorológusaink jelentése: Eső, ónos eső, havas eső és más csapadék sem esélyes; napsütéses, szeles, felhőátvonulósos időjárás les, lesz, minimális hőmérséklet ingadozással.”

„Sport: A vasárnapi meccsen lesgóllal mosta le a Vasas a Ferencvárost. A játékosok sírtak elkeseredésükben. (Természetesen a vesztesek.)”

„Hirdetés: Süssön sütit Ancsa sütőporral és krémet se friss tojásból csináljon, csak műbalhéból.”

Felolvasta, vagyis elsusogta:

Zsuzsanna másképpen:

Sosána

Most búcsúzó: Viszontlátásra! Viszonthallásra!
és vastaps...

Foton hatás

Bődült csattanással
pirkad rád vad fényével
a felkapcsolt villany ezer-milliárd fotonja
– Odakünn egy kismadár meglebbenő roppant szárnya
mellyel agyad lezlappadt szívásával
összetapad önmagába
Ízzé-porrá zúzódottan lehullanak a szavak szirmai
foszlányok
úgy jutnak el hozzád
mint a legzordabb Picasso
– Ejnye hát no
megint nagyon beboroztál

A Legkisebb Királyfi

(Apa 55. születésnapjára)

Apa, mesélj nekem a világról!
Ugye, a jó mindig célhoz ér?
Apa, Te vagy a Legkisebb Királyfi,
minden meséd a szívemben él!

Kislánként megóvtál minden bajtól,
semmitől sem féltem soha én.
Te voltál a legkisebb királyfi,
legyőztél minden sárkányt és veszélyt!

Táltos paripádra, ha felültél,
s elröpültél, csak azt vártam már,
mikor érkezel haza, hiszen vár
itthon Rád a három királylány.

Apa, mesélj nekem a világról!
Ugye, a jó mindig célhoz ér?
Apa, Te vagy a Legkisebb Királyfi,
minden meséd a szívemben él!

Egyszer volt, hol nem volt, nagy vagyok már,
lelkemben őrzi minden szép meséd.
Az Üveghegy felől a kék madár száll,
azt dalolja, mindig van remény!

Álmaimmal vállamon tarisznyám,
Meseország útján járok én,
a jótettek helyébe rám a jó vár...
Nagy csodát ígér egy kis Tündér!

S ha megöregszel, Legkisebb Királyfi,
én mondom tovább majd a mesét.
Nem felejttem, mit Tőled tanultam,
azt, hogy a jó mindig célhoz ér!

Apa, mesélj nekem a világról!
Ugye, a jó mindig célhoz ér?
Apa, Te vagy a Legkisebb Királyfi,
minden meséd a szívemben él!

Fotó: Fajkus József

Férfi – szem...

...Az mindig éhes,
mindig képes,
hol szűk, hol széles,
sötét, vagy fényes,

csak Téged keres,
meglát, ha megles,
megles, ha meglát,
lehúzza szoknyád,

lehúzza inged,
és levetkőztet,
és nincs mit tenned,
nincs ellenszered.

Nézd meg, hogy nevet!
hisz nem is szeret...,
de megles, meglát,
lehúzza szoknyád.

Szomszédság

A nehéz mozgású, testes, idős asszony, döcögősen jött, ment az udvaron. A férje magas, szikár, egyenes tartású öreg ember volt. A házaspár két fia régen megházasodott és elköltözött. Az unokák iskolába jártak már. Az öregek meg csak művelték a kertet, gondozták az állatokat. Az idős férfi kijárt még a szőlőbe is. Dolgoztak, mint egész életükben mindig.

Szomszédjuk egy szívesen beszélgető, szívesen tréfálkozó, az öregeknél jóval fiatalabb férfi volt meg annak az Anyja. Az idős pár, egyszer a férfi, máskor az asszony gyakran megállt és rákönyökölt a két portát elválasztó kerítésre, kicsit beszélgetni a jókedvű szomszédal. Az ember gyakran mesélte, hogy mik történtek régen a katonáéknál, meg, hogy ágat tűz hátul a nadrágszíjába, hogy ne égesse a hátát a nap, úgy dolgozik a szőlőben. Így kalandozott a régmúlt és a jelen között a beszélgetések közben. Na meg mindig történt valami a faluban, azt is meg kellett ugye beszélni. Az idős asszony szorgalmasan járt a misékre vasárnap meg ünnepeken a közeli templomba. A fiatalember gyakran kinevette magában az öregeket, kicsit együgyűeknek, kicsit durva lelkeknek tartotta őket. Ételszentülés meg Gyümölcsoltó Boldogasszony, Virágvasárnap, legyintett. Nem mondom, húsvét hajnalban kicsit pálinkázni a falubeli férfiakkal a templomkertben, az jó szokás, gondolta. Rendszeresen tréfálkozott a szomszédokkal, de főleg az asszonyt szerette, merte ugratni. Egyszer, amikor kezet mosott a fürdőszobában, pillantása ráesett a kád szélén heverő mosószappanra. Otthon főzték régen az asszonyok a szappant, de már persze más világ van. Nekik még most is volt azokból a szappanokból a házba. Az Anyja használta is a műhelyben beolajozódott munkásruhák mosására. Ahogy nézte a szappant, hirtelen, hangosan felröhintett és kisietett az udvarra.

– Annus néni! Mikor van Szappanfőző Boldogasszony napja? – kiabált át nevetve a kerítés fölött.

– Édes fiam! Lehet, hogy nálatok olyan van, de nálunk olyan nincsen. – felelte akkurátusan az asszony.

De nem haragudott meg Ő ezekért a tréfálkozásokért. Másnap már dicsekedve mutatta a kerítésnél, hogy milyen gyönyörű sárgarépák

teremnek a szőlőben a jó puha, homokos földben.. Aztán nem csak szőlő és nem csak répa terem ott, hanem szebbnél szebb virágok is nyílnak, amiket még maga ültetett a két kezével.. De nem látja már ő soha azokat a virágokat, sóhajtozott, mert öreg, fájós lábai már évek óta nem viszik ki a „hegyre”.

Annus néni születésnapja júliusban volt. Aznap délután, amikor meglátta, hogy a fiatal férfi kint időzik az udvaron, kerek arcán boldog, széles mosollyal jött a kerítéshez. Dicsekedni jött, megosztani az örömét a szomszédokkal is. Arca ragyogott, szinte megfiatalodott, ahogy büszkén mesélte, hogy a szőlőben az elsőnek kinyílt pompás kardvirágokat hozta el neki a férje, a születésnapjára. A fiatalember, ezután hosszan elgondolkodott. Milyen ridegen, hidegen szokta szólógnatni az öreg az udvaron az asszonyt. „Annus! Annus!” Néha úgy hallatszott, mint valami ostorcsapkodás. Soha nem hallotta egymással kedveskedni Őket, az állatokhoz beszéltek legtöbbször, etetés időben, máskor csak csendben tették a dolgukat minden nap. Aztán még is. Ki gondolta. Ki gondolta volna, hogy ezek az öregek még mindig így szeretik egymást.

Egy régi nagymamáról

A nagymamára úgy emlékszem,
Soha nem ült csendben, tétlen.
Ebédet főzött, foltozott,
Rengeteget dolgozott.
Ha a kertet is elrendezte,
Egy-egy könyvét elővette.
Sok könyve volt, rengeteg
Mindből egy-egy, mese lett.
Ritkán nyomta az ágyat.
Misére ment minden áldott vasárnap.

A kirándulás

Tizenhét, vagy tizennyolc éves voltam, egy kirándulásról tartottunk hazafelé.

Mintegy húszan voltunk, fiúk, lányok vegyesen. Egy-két fiú nagyjából korombeli, két lány is. A társaság vezetője, a Páter, jóképű harmincas. A túra a szokásos volt, szokásos téli túra. Hegyre föl, völgybe le, árkon–bokron át, vidáman, nevetgélve. Összeszokott banda volt, kamaszok, még nem oszlott párokra a társaság. A lányok között volt három újonc, olyanok, akiket csak a vezető ismert. Részletekre nem emlékszem, csak arra, hogy egy műemlék-sárga kastélynál is voltunk, ahol vájártanulók iskolája és kollégiuma működött. A főlépcső alján egy tizenkét év körüli fiúcska ült, fekete egyenruhában. Katonás sapkája, Bocskai-féle. És furulyázott. Magyar dallam volt, hogy mi, azt nem ismertem. De olyan gyönyörűen fújta, hogy elmaradtam a csoporttól, őt hallgatni. Megszólalt valami agresszív iskolacsengő. A fiú felugrott, rám nevetett és berohant az épületbe. Úgy emlékszem, Péliföld-Szentkereszt volt a helység neve.

A vonatot természetesen lekéstük. Még vagy másfél kilométerre voltunk a vasúttól és ki tudja, mennyire egy állomástól, amikor a domb mögül előpöfögött. Futni kezdtünk felé a hómezőn, a szántóföldön keresztül. Bukdácsoltunk, estünk-keltünk. És láss csodát: a vonat lassított. Megállt a nyílt pályán és bevárt minket. Már kezdett besötétedni, mire felkászálódunk egy fapados vagonba.

Akkor már gyakorlott tájékozódási futó voltam, a MAFC-ban, túra-vezetői képesítéssel. Így utolsónak maradtam a lihegő csapatból, miközben mindenki eszeveszetten rohant az élen hadonászó Páter után. Az egyik új kislány kezdett lemaradni. Végül kézen fogva vonszoltam a vonathoz. Őt, és még egy leányt. De odaértünk mi is.

Lassan magához tért a társaság és megjött a hangja is. Előkerült a maradék enni-innivaló. Nótázni, mókázni kezdett a Páter. Mindenki közelebb húzódott. Én háttal ültem neki. Nem szerettem az erőltetett jókedvet. Azt gondoltam, ez nem úttörő-tábor. És maradtam a helyemen. Egyszer csak észrevettem, hogy a lány, akinek segítettem, valahogy egyedül maradt a fülke utolsó padján. Odamentem, megkínáltam a kulacsomból. És először állva, majd vele szembe

leülve beszélgetni kezdtünk. Pontosabban én beszéltem. Vagyis inkább meséltem. Neki. Nem tudom, nem emlékszem, miről, csak arra, hogyan: csöndesen. Őszintén. Meghitten. Azt éreztem, csodálatos dolog valakivel így találkozni. A vonat döcögött, a lámpa néha pislogott. Fakó fénye Irén szemébe világított. Elég hamar észrevettem és úgy helyezkedtem, hogy az arca árnyékba kerüljön. Elmosolyodott.

Az északi vasúti összekötő hídon döcögünk át, amikor küldönc jött: hívtak. A Páter közölte velem, hogy közösségbomlasztó magatartásom miatt úgy határoztak, lesimáznak. Irén hiába tiltakozott, hogy ő is, őt is, mert ketten beszélgettünk. A Páter leintette. Újoncként nem ismerhette a szabályainkat. Valakinek az ölébe hajtottam a fejem és sorban mindenki akkorát ütött a fenekemre, amekkorát nem szégyellt. A kortársaimtól kaptam a legnagyobbakat. Természetesen.

A Nyugati pályaudvar előtt odasomfordált hozzám a K. Pisti. Hogy ő csak kényszerből ütött, mert mindenki ütött – és nem is teljes erőből. Bocsánatot kért. Később pap lett. Azután, úgy hallottam, öngyilkos.

De jó

amikor érintésnyi
közelemben vagy
közel
annyira közel
hogy nyitott szemmel
már nem is látlak
élesen

szemem fókusz távolán
belül az arcod
és mégis látom
—
a bennem élő arcod
Édesem

Marik Adrienn felvételei

TÉ-GALÉRIA

Ilka Gábor

Hegyoldal

Gyűjtögető lepke

Feltámadás

Golgota

A tónál

Ünnep

Szekér Gizi alkotásai

A keresztnél

S O S

A 14. apostol

Striga

A TERMÉSZET SZÍNEI

Kreischer Nelly felvételei

TÉIK HÍREK

Az MTV ITTHON VAGY! c. műsorában ezuttal Érd város került bemutatásra. A rövidfilmben látható Ilka Gábor miniatűr szobrász és munkásságának néhány alkotása, valamint Szekér Gizi fazekas különleges alkotásaival.

A műsor megtekinthető a <https://mediaklikk.hu/video/itthon-vagy-2021-04-09-i-adas-2/> linken.

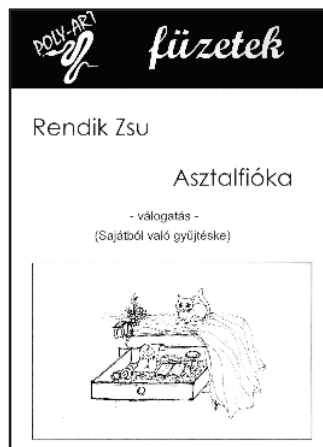

Megjelent
Rendik Zsu: Asztalfióka c. novellagyűjteménye

„Asztalfiókák”

Ahogy telik-múlik az idő, megtelnek fiókjaink apró tárgyakkal, amelyeket valamiért megőriztünk, valamiért kedvesek, valamilyen eseményre, történetre emlékeztetnek.

Ehhez hasonlóan megélt életünkben, gondolatainkban őrzünk történeteket, benyomásokat, érzéseket. Ezek közül némelyik a fiók mélyén van, némelyik hirtelen előbukkan.

Kortárs irodalmunkban nincsenek határozottan körvonalazott stílusok. A realizmus, naturalizmus, szürrealizmus, groteszk stb. szabadon alkalmazható egy írásművön belül is.

Ezekben az írásokban is megtaláljuk a műfaji „keverést”, de nem öncélúan, hanem a mondanivaló érdekében.

Reális jelenettel indul pl. a Menza, a Fogadás, aztán a befejezés már szürreális, mégis valóságos. Ugyanígy a reggeli rántotta története, mely a besurranó macska bendőjében ért véget. Külön nyelvi bravúr a Kecske-menyecske levele, melynek olvasása után mi is e nyelven kezdünk beszélni.

Egy nyelv attól élő, hogy nemcsak beszéljük, hanem tovább is fejlesztik, így eddig nem létező, új szóalakok jönnek létre.

Házi feladat a kedves Olvasó számára, gyűjtsék ki ezeket az új szavakat. Nagyon érdekes gyűjtemény lesz!

Milyen stílusúak ezek az írások?

... Ezek pedig: Rendik Zsuzsa stílusúak!

Major Gáborné Bániczky Julianna

Művészbarátságos pillanatkép

Volt egyszer egy irodalombarátok klubja... (a kezdet) Érd, 2007

Fotó: Fajkusz József

Temesi Éva Irodalmi Kör honlapja:

www.teik.eoldal.hu

Szerkesztőség:

teik.habos@gmail.com